Informatieblad

Priesterbroederschap St. Pius X

nr.94 april 1994

I.S.S.N.: 0924-6762

H. Liduina: haar lijden werd een weg van liefde

verschijnt
10x per jaar
- Brussel X -

➪ **Emmaus p.6**

➪ **Een leven voor de waarheid p.12**

Informatieblad

• *Het tijdschrift van de hoop*

Uitgeefster:
Priesterbroederschap
St. Pius X

Voor N E D E R L A N D:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H. J.Wegner,
Priorij St. Clemens,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
Voor uw g i f t e n :
giro-rekening 39 90 790
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen
of ABN-Amrobank Nuenen,
rekening 44 53 58 076
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Het Informatieblad wordt U op aanvraag ***gratis*** toegezonden.Uw giften tot ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X. Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

Voor B E L G I E:
Verantwoordelijke Uitgever:
E.H. Philippe François,
Christus Koning Priorij,
Eendrachtstraat 37-39, 1050 Brussel.
Voor uw g i f t e n :
Bankcheques aan
V.W.Z. Belgische vrienden van de
Priesterbroederschap H. Pius X,
Eendrachtstraat 37-39,1050 Brussel
of storten op
bankrekening 210-0048228-71
Generale Bankmaatschappij in Brussel
of op
postcheque rekening
000-0984841-97.

Het Informatieblad wordt u op aanvraag toegezonden tegen een minimum-bijdrage van 500 Belg. Francs per jaar.

Geachte Lezers,

Op het moment dat ik deze regels schrijf zijn de gezangen van de Mis van de wijding van de Heilige Oliën amper verklonken. De diepe indruk die de grootste ceremonie van de Kerk heeft achtergelaten werkt door. - Dat is de H. Kerk! - Zo als wij de mystieke bruid van Christus daar levend meemaken zo is de Kerk ingesteld door haar Hoofd en zo hoort zij te zijn.

Geheel de hiërarchie, bisschop, priesters, diakens, subdiakens, acolythen... maken deel uit van de schitterende wijdingsplechtigheid. Ieder op zijn plaats, ieder met zijn taak. Allen samen zorgen voor het vredevolle en heerlijke "opus divinum", het werk van God. Grote veelstemmigheid in volmaakte harmonie, met God als oorsprong en eindpunt.

God heeft beslist, dat er verschillende natuurlijke dingen en mensen zijn, die door een wijding verheven worden boven de natuurlijke orde. In Zijn raadsbesluit ligt besloten, dat die uitverkoren mensen speciale bevoegdheden, volmaaktheden, taken, plichten en rechten hebben. Door God geroepen en gewijd, wordt de man overgeplaatst in een andere, hogere, door God gewilde orde. In het gebed van de H. Mis van de wijding van de Heilige Oliën bidt de bisschop voor zichzelf en voor hen die, zoals hij, in de dienst van Christus zijn geroepen: "Heer, God, Gij die Uzelf bij de wedergeboorte van de volkeren hebt willen bedienen van de dienst van de priesters, geef ons de volharding in deze door U gewilde dienst; opdat zo, door de gave van uw genade, Uw volk in verdiensten en in tal moge toenemen in onze dagen".

Tegen deze achtergrond is duidelijk te zien hoezeer vele uitlatingen, in deze dagen in de kranten te lezen, uit de toon vallen. De hedendaagse Kerk is veranderd van een goddelijke institutie vol harmonie en welluidende klank in een dissonante organisatie, waar iedereen er naar streeft de eerste viool te spelen. Aanvallen op de door God gegeven harmonische orde zijn kenmerkend voor onze dagen. Mgr. ter Schure wordt betiteld als "eenzame jongen van Don Bosco". Mgr. Bomers is afgekeurd, want, "met deze bisschop valt niet samen te werken". Er wordt gezegd: "in feite verkeerde bisschop Bomers al jaren in een isolement", en na onderzoek wordt mgr. ter Schure bevonden als "wel degelijk communicatief".

Het "kerkelijke" kamp is de strijd ingegaan en wel op het lage, zuiver menselijke vlak en het zal daarom ook overwonnen worden. De antwoorden passen niet bij een plaatsvervanger van Christus: "Ter Schure ergert zich over kritiek", "hij vindt de opmerkingen niet leuk". Met deze en gelijkluidende uitdrukkingen als appel aan de medemenselijkheid zal hij zichzelf niet kunnen redden en dient hij geenszins de zaak van Christus.

Waarom durven deze gewijde mannen niet te herinneren aan datgene wat hen tot bisschop maakt? Het zou toch zo eenvoudig zijn om te zeggen: Ik ben bisschop gewijd. God heeft mij voor dit ambt in dit bisdom uitgekozen, heeft mij taken, rechten en plichten toevertrouwd en opgelegd, die voortkomen uit mijn wijdingsgenade. Ik alleen, als plaatsvervanger van Christus in mijn bisdom, ben bevoegd en geschikt om deze taken en plichten te vervullen. Ik ben de herder en ik leg de weg vast, en jullie zijn slechts de schapen, om te volgen. Ik wil jullie wel zoeken en terugbrengen op het goede pad, maar ik hoef me niet door wolven te laten misleiden. Als ik alleen, eenzaam en verlaten ben, dan niet omdat ik een slechte bisschop ben, maar omdat jullie weerspannige gelovigen zijn. God heeft deze orde nu eenmaal vastgesteld, en zo zal het ook blijven!

Langs deze weg zou de Kerk zeker nog verder afslanken, maar dit genezend vasten zal door een triomferend Pasen worden gevolgd, waar Christus weer duidelijk zichtbaar wordt in Zijn H. Kerk en allen groet: PAX VOBIS, de vrede zij met u,

P. Jürgen Wegner

De Crisis in de Kerk - Oorzaken - Remedies

Ofschoon ontkend, is de crisis in de Kerk reëel.

deel 5

De remedies tegen de crisis

De middelen die de Kerk in het verleden heeft toegepast

Gezien de complexiteit van de oorzaken, zou men ook dit deel op een tamelijk complexe wijze moeten uiteenzetten. Ik ga toch proberen vrij eenvoudig te zijn, door een absoluut onvermijdelijk, fundamenteel, principe vast te stellen.

De remedies voor de crisis in de Kerk kunnen slechts gezocht worden in de door God voor Zijn Kerk gewilde orde. Welnu, God heeft gewild dat de Kerk een bovennatuurlijke gemeenschap is, een goddelijke gemeenschap, door God gesticht, de enige door God, Onze Heer, gestichte, een gemeenschap die als leider, als hoofd heeft, God, Onze Heer Jezus Christus; die als doel heeft, God, die als middelen goddelijke middelen heeft, evenredig aan dat doel.

De oplossing van de crisis kan slechts gevonden worden in de terugkeer tot die bovennatuurlijke middelen. Iedere poging, hetzij gedeeltelijk of geheel, tot herstel van de Kerk die iets zou willen doen zonder die fundamentele, bovennatuurlijke waarheden en die bovennatuurlijke middelen in het middelpunt te stellen, is gedoemd geheel te mislukken, want zij zou zich beperken tot menselijke middelen.

Welke zijn die bovennatuurlijke middelen?

- Eerste middel: het geloof

Zonder het geloof is het onmogelijk aan God te behagen. Het is God zelf die het ons zegt. Wij vinden het in het Epistel aan de Hebreeën: "ZONDER HET GELOOF, ONMOGELIJK AAN GOD TE BEHAGEN".

Men vindt het ook in het Eerste Vaticaans Concilie: "HET GELOOF IS ESSENTIEEL BOVENNATUURLIJK, WAT BETREFT ZIJN OBJECT, WAT BETREFT DE MOTIEVEN VAN INSTEMMING".

Om in een schepsel, d.w.z. in een mens te zijn, vereist het geloof de totale instemming met de goddelijke Openbaring, totaal wat betreft het object, d.w.z. alle geloofswaarheden en totaal wat betreft de wijze van instemming (er is geen plaats voor twijfel: ik ben zeker dat wat God zegt waar is). Dat is een fundamenteel beginsel, terwijl men tegenwoordig tracht u te doen geloven, dat er waarheden zijn, die belangrijker zijn dan andere. Al wie de kleinste ontkent (voor zover er kleinere en grotere zijn), of dat nu is het Vagevuur, de Hel, de godheid van O. L. Heer, of de H. Drieëenheid, dat doet er weinig toe, of deze waarheden slechts in twijfel trekt, dat hij het wete: hij heeft helemaal geen geloof. Want het geloof heeft men, of men heeft het niet. Men kan het niet voor de helft hebben. En dat is een enorme dwaling die men vandaag de dag in de Kerk ziet. Men spreekt u over gelovigen, over hen die een ander geloof hebben, zo iets dergelijks. Nee! Er is slechts één bovennatuurlijk geloof, dat is het katholieke geloof. Alle andere zijn slechts menselijke geloven, die als oorsprong een armzalig menselijk verstand hebben dat besluit dat dit of dat goed of slecht is, waar of onwaar, en dat niet de totale aanvaarding is van wat God ons zeker over Zich heeft willen zeggen, en dat ons door de Kerk is geleerd.

Dat is het fundament: zonder geloof is het onmogelijk aan God te behagen.

Dus, als men een restauratie van de Kerk wil, moet men dààr beginnen. Er zijn verschillende niveau's. Allereerst is er het niveau van de hiërarchie, aan wie het depositum fidei (het onderpand van het geloof) is toevertrouwd, en aan niemand anders. Niemand kan zich opwerpen als meester of vertolker van deze Openbaring. Zij is aan de Kerk toevertrouwd en aan de katholieke hiërarchie. Dat is alles.

En deze hiërarchie (het Leergezag) moet absoluut het hele geloof verkondigen, op een onversluierde wijze, op een absolute wijze, op een (zonodig) heldhaftige wijze, zonder wat dan ook weg te laten.

Maar dat is niet voldoende. Dat is voor de buitenkant. Voor het inwendige, voor hen die het geloof reeds bezitten, moet de Kerk, d.w.z. de lerende Kerk dat geloof beschermen, het beschermen tegen de dwalingen. En een bescherming, een verdediging kan niet reëel en doeltreffend zijn zonder sancties. Zolang men de ketters in de kerk niet wil straffen, sanctioneren, zal het slecht gaan in de Kerk. Voor God behoren zij feitelijk al lang niet meer tot de Katholieke Kerk, zelfs als men het niet heeft durven zeggen, zelfs als men niet over excommunicatie spreekt voor hen.

En natuurlijk, op het niveau van de gelovigen moet men absoluut instemmen met deze waarheid, met geheel de waarheid die u uiteengezet vindt in iedere catechismus, laten we zeggen van voor het Concilie. Bestudeer al die waar-

heden, men moet ze allemaal als zodanig aannemen, punt uit! Men kan zich niet veroorloven een of andere keus daarin te maken.

- Tweede middel: de genade

Wat is de Kerk? De Kerk, dat is Onze Heer Jezus Christus. Onze Heer Jezus Christus voortgezet, Onze Heer Jezus Christus uitgebreid dwars door de tijd en door de ruimte. Punt uit!

De zending van de Kerk, dat is heel eenvoudig de zending van Onze Heer Jezus Christus, niet meer en niet minder. De zending van Onze Heer Jezus Christus: de mensen redden. En die redding wordt mogelijk, precies door die bovennatuurlijke orde, d.w.z. door het geloof en door de genade. Dat moet de Kerk doen, punt uit!

En de genade? De genade wordt gegeven aan de mensen, de heiligmakende genade, ten eerste door de sacramenten. Van de kant van de hiërarchie bestaat de remedie tegen de crisis uit een grootst mogelijke waakzaamheid om de geldigheid van de sacramenten te verzekeren.

- De geldigheid van de sacramenten

Om geldig te zijn vereist een sacrament drie voorwaarden: de vorm, de stof en de intentie van de bedienaar van het sacrament. Dit zijn de drie voorwaarden die men in acht moet nemen. Wat dàt betreft is het duidelijk, als men de sacramenten bekijkt, dat men moet terugkeren tot vormen, waarvan iedere dubbelzinnigheid is uitgesloten die de mogelijkheid zou bieden tot de dwalingen, en dus tot de ongeldigheid. Men moet zeker geldige riten hervatten.

Maar dat volstaat niet omdat het, zelfs als van de kant het sacrament de geldigheid is verzekerd, nodig is, om het sacrament vruchtbaar te doen zijn, dat degene die het ontvangt geen beletsels in de weg legt. En daar raken we zeker aan een van de mooiste en belangrijkste werken van de priester: er voor waken dat zij die de sacramenten komen ontvangen geen beletsels in de weg leggen voor de sacramenten. Dat vereist van de priester een diepe vereniging met Onze Heer Jezus Christus. Dat is een bovennatuurlijk werk, en dat komt dus niet van de priester als mens, dat komt door zijn vereniging met Onze Heer. Hoe meer hij verenigd zal zijn met Onze Lieve Heer, des te meer zal hij dat gehoorzaam instrument zijn en overbrenger van die genaden die voorbereiden op de sacramenten.

Dat is van de kant van de priester.

En van hun kant moeten de gelovigen tot de sacramenten naderen zonder beletsels te stellen.

- Derde middel: het Kruis

Maar, gaan we nog iets verder. Het derde middel is het Kruis. En dàt is voor de priester, voor de hiërarchie, voor alle gelovigen. Er bestaat een teken dat heel het katholieke geloof, de katholieke godsdienst samenvat.

Wat is een katholiek? Dat is iemand die het kruisteken over zichzelf durft te maken. Kijk naar onverschillig welke protestant, hij zal dat nooit durven doen, omdat hij doorheeft dat hij die het kruis maakt, zich er in zekere zin aan vasthecht, aan vastzet, achter Onze Heer Jezus Christus. Het kruisteken is zeker een belijdenis van het geloof in de H. Drieëenheid. Het is een belijdenis van geloof in de Menswording, in de Verlossing. Maar het is ook een geloofsbelijdenis die zegt: "Ik moet Onze Lieve Heer navolgen. Ik moet delen in dezelfde gevoelens als Hij. Onze Lieve Heer zal de genaden op me toepassen die Hij heeft verdiend op het Kruis, op voorwaarde dat ik Hem volg tot daar, op het Kruis".

In één woord, de offergeest

Zie wat geheel Onze Heer Jezus Christus samenvat, heel zijn leven, waarop al Zijn daden zijn gericht, dat is het Kruis. Zijn offer op het Kruis. Welnu, heel het Evangelie zegt het ons: wij kunnen slechts aan God behagen als God in ons het beeld van Zijn Zoon ziet, als wij Onze Heer Jezus Christus weergeven. Deze weergave gebeurt, kan men zeggen, ontologisch door de heiligmakende genade, die de genade is van O. L. Heer zelf. Het is een genade die naar het Kruis leidt.

En men kan zeggen wat men wil, het essentiële van het christelijk leven ligt in het offer van O. L. Heer, en daarom ligt het essentiële van het christelijk leven in het Misoffer, dat de hernieuwing is van het offer van O. L. Heer op het Kruis. Door het Kruis heeft O. L. Heer voor ons alle goeds verdiend. Als wij een goede gedachte hebben, eenvoudigweg dat, een heel kleine goede gedachte, is zij voor ons verdiend door O. L. Heer op het Kruis. Iedere goede daad krijgen we door wat O. L. Heer voor ons heeft verdiend op het Kruis.

En deze toepassing van de verdiensten van O.L.Heer, van wat Hij voor ons heeft gedaan, krijgen wij in onze vereniging met het Kruis, en juist in de H. Mis, de eerste en voornaamste akte_van de christen.

De Mis is geen maaltijd.Tot aan het Tweede Vaticaans Concilie heeft de Kerk dat nooit gezegd. Nooit! U kunt overal zoeken, dat bestaat niet. De Kerk heeft altijd gezegd dat de Mis een offer was. En de gelovigen zijn geroepen om deel te hebben aan dat offer. Dat is een waarheid die men misschien te veel vergeet. De gelovigen zijn niet alleen geroepen om de Mis "bij te wonen", d.w.z. daar zijn, terwijl er op het altaar iets gebeurt. Kijk, tijdens de kruisiging van Onze Lieve Heer stonden er mensen aan de voet van het Kruis. Er waren er die de dood van Onze Heer bijwoonden, d.w.z. dat ze daar waren en dat ze zagen wat er gebeurde. Maar wie, onder al degenen die daar waren, hebben geprofiteerd van de genaden van het Kruis? Dat waren zij die zich verenigden met Onze Lieve Heer, dat was de H. Maagd, dat was de goede moordenaar.

Welnu, de Mis, dat is hetzelfde, het volstaat niet tegenwoordig te zijn bij de Mis, - natuurlijk, dat is al iets - en de Kerk, in haar goedheid sluit u in - sluit alle aanwezigen in bij het offer, opgedragen door de priester - maar zij vraagt meer van de gelovigen. Pius XII heeft het zeer duidelijk gezegd in Mediator Dei:

"DE GELOVIGEN NEMEN DEEL, ZIJN NIET ALLEEN AANWEZIG, MAAR NEMEN DEEL."

"Deelnemen", dat wil zeggen "een deel hebben", een deel hebben aan het offer.

De H. Augustinus - het is niet nieuw - zei reeds: "DAT ELK UITWENDIG OFFER HET HEILIG TEKEN IS VAN EEN INWENDIG, ONZICHTBAAR OFFER, D.W.Z. DAT WAT AAN HET UITWENDIG OFFER ZIJN ZIN GEEFT, IS EEN INWENDIG OFFER."

Als de dood van O. L. Heer op het Kruis een zin heeft, dan is het dat O. L. Heer zich op dat moment inwendig heeft geofferd. Hij heeft zich geofferd uit gehoorzaamheid. Hij heeft dit offer aangeboden. Dat is het inwendige offer. En als men zegt dat de Mis het offer van de Kerk is, is zij bijgevolg ook uw offer, en dat eist van de gelovigen een inwendig offer. Dat eist van u - Pius XII zegt het zeer duidelijk - een opoffering bij de Mis. Een opoffering die gedaan wordt in vereniging met O. L. Heer.

Aan het eind van de canon zegt de priester: "DOOR HEM, MET HEM, IN HEM". Ja, door Onze Heer, met Onze Heer, in Onze Heer. Zó brengt men aan God alle eer en alle glorie. En het is het doel van ons bestaan op aarde. Waarom zijn wij op de aarde? Om God te verheerlijken, om Hem eer te brengen. Dat kan slechts gedaan worden "door Hem, met Hem, in Hem, en voornamelijk door die vereniging met Zijn Offer, waarin, zoals het druppeltje water in de kelk,

onze offertjes, onze onthechting van de zonde, van onze zonden, worden gegoten, zo dat er nog slechts één offer is dat opstijgt tot God de Almachtige Vader, zo'n beetje als een soort polyfonie, waarin meerdere stemmen zingen en waarvan er een alle andere overheerst; dat is die oneindige, majestueuze stem van Onze Heer, in wie God heel Zijn welbehagen heeft gesteld, en die niet weigert dit welbehagen te verlenen aan hen die zijn verenigd met Zijn Zoon.

Er zal geen herstel van de Kerk zijn als er geen herstel van de offergeest is. St. Paulus zegt: "ER ZIJN ER DIE DE WIJSHEID VRAGEN, ZOEKEN, MAAR WIJ, WIJ PREDIKEN JEZUS, WIJ PREDIKEN DE CHRISTUS GEKRUISIGD, DWAASHEID VOOR DE HEIDENEN, SCHANDAAL VOOR DE JODEN, WIJSHEID VAN GOD."

- Vierde middel: de Heilige Maagd

En een vierde punt: de H. Maagd Maria, Moeder van de Kerk. Zij moet een rol spelen in de hedendaagse crisis, misschien meer dan in alle andere. De Kerk heeft Maria gegroet als degene die alle ketterijen heeft verpletterd, en verplettert. Dat is een, men zou tegenwoordig zeggen: aggressieve titel, nietwaar? Maar de Kerk is zeker een militante Kerk. En als men de H. Schrift bekijkt, van het begin tot het einde, in zijn eerste boek en in zijn laatste, dan ziet men de H. Maagd verschijnen in de strijd. In Genesis, in het derde hoofdstuk, kondigt God de Verlosser aan, en Hij kondigt de H. Maagd aan, sprekend tot de duivel zegt Hij hem: "EEN VROUW ZAL JE DE KOP VERPLETTEREN". Volgens de versie van de Vulgaat is het zeker de vrouw; volgens de Hebreeuwse versie is het het kroost van de vrouw. Wat doet het er toe, de twee zijn zeker samen inbegrepen, of het O. L. Heer is of de H. Maagd, dat komt op hetzelfde neer.

Ook in de Apocalyps, waar deze grote strijd tussen de draak en die grote dame wordt beschreven: een Signum magnum, een groot teken dat verschijnt aan de Hemel, is het opnieuw hetzelfde, is het weer de H. Maagd.

Deze crisis in de Kerk gaat alles te boven wat men ooit als crisis heeft gezien in de Kerk, en men kan zeker denken dat het een tijd is waarin de H. Maagd, meer dan ooit, tegenwoordig is om haar wier Moeder zij is, te beschermen. Moeder van de Kerk, Moeder van het Mystiek Lichaam. En voor de gelovigen, voor alle leden van dit Mystiek Lichaam is er zonder enige twijfel, de noodzaak van een sterke mariale devotie.

Vóór deze eeuw en in het begin van deze eeuw is de Maagd gekomen, hetzij in La Salette, in Lourdes, in Fatima, om aan te kondigen, om de gelovigen te waarschuwen voor grote dingen, tragische dingen die gaan gebeuren. En wat heeft zij gezegd: Bidt de Rozenkrans. Gebed, boete, devotie tot het Onbevlekt Hart. Aan zuster Lucia heeft zij gezegd dat de devotie tot het Onbevlekt Hart het laatste middel was dat God aan de mensen gaf om hun heil te verdienen. Het laatste!

Maar de Rozenkrans, is dat voldoende? Is het genoeg de Rozenkrans te bidden? Het rozenhoedje bidden? Ik geloof dat de Rozenkrans, voor hen die hem goed bidden, leidt tot iets innigers, iets diepers, en wat een waar mariaal leven is. De H. Maagd is onze Moeder. Als wij Haar groeten als onze Moeder, wil dat zeggen dat wij ons tegenover Haar moeten gedragen als haar kinderen. Zeg mij eens: is het normaal voor een kind, zich in de loop van de dag nooit tot zijn ouders te richten? Kan men trots zijn, kan men denken dat men goed zijn hoedanigheid van kind waarneemt, als men slechts eenmaal per week een groetje aan zijn moeder komt brengen en als men nooit aan haar denkt?

Er is zeker meer, er is een echt mariaal leven. Ik nodig u uit de encycliek Ad Diem Illud van de H. Pius X te lezen, die spreekt over de H. Maagd, over de Moeder van het Mystiek Lichaam. De H. Pius X is vervuld van de gedachten van de H. Louis Marie Grignon de Montfort, die misschien de mooiste bladzijden ovder de h. Maagd en over de Mariadevotie heeft geschreven.

Zonder enige twijfel is de devotie tot Maria - de theologen hebben het altijd zo beschouwd - een teken van uitverkiezing, d.w.z. een teken dat de H. Maagd ons naar de hemel zal leiden. Ik geloof dat men vandaag kan zeggen dat, analogisch de H. Maagd een noodzakelijk middel is, d.w.z. dat men er niet aan voorbij kan gaan. Op dezelfde manier als men God de Vader niet kan hebben als men God de Zoon niet heeft, kan men Jezus niet hebben als men Maria niet heeft. Met alle respect voor alle protestanten, die bang zijn, en ook voor onze modernisten, heden ten dage, die bang zijn, zogenaamd de eer van Onze Lieve Heer te schaden als men de H. Maagd teveel vereert. Wat een idiotie!

De H. Schrift zelf toont het ons. Kijk, daar is de H. Elizabeth die de H. Maagd looft, die een lofzang op haar aandurft. Zij noemt haar de Moeder van God, de "Moeder van mijn Heer". Wat doet dan de H. Maagd? Zegt zij: "Ja, ja, dat is goed, vooruit, bewierook mij een beetje, ik ben de Moeder van God", nee! De H. Maagd spreekt, om die lofzang van de H. Elizabeth, de schoonste lofzang op God uit die wij hebben, het Magnificat.

Wie "Maria" zegt, laat Maria "God" zeggen. Wie God wil loven, hoeft slechts Maria te loven, hij is verzekerd dat de H. Maagd zelf God veel beter zal loven dan hij zelf.

De H. Maagd is als de transparante spiegel van de Allerheiligste Drieëenheid. Zij is niet alleen een spiegel, maar een transparante spiegel, in de zin dat, wie zou willen beweren te stoppen bij de H. Maagd, zich als overgeplaatst zou voelen in de Allerheiligste Drieëenheid. De H. Maagd laat niet, zou men kunnen zeggen, "stoppen", staat niet toe dat men stopt bij haar, zij leidt naar God.

Ziedaar enkele kleine gedachten, wat betreft de vernieuwing, de restauratie van de Kerk. Die remedies, nogmaals, om ze afsluitend samen te vatten, die remedies kunnen slechts bovennatuurlijk zijn.

- Er zijn geen andere

Als wij willen werken om de Kerk te restaureren, en ieder op zijn plaats, moet dat als zijn plicht beschouwen, moet dat altijd, wat ook de natuurlijke doelen zijn die er aan verbonden zouden kunnen worden, moet dat altijd hoofdzakelijk, essentieel, gebeuren door die middelen die ons zijn gegeven door God zelf, en die de mensen absoluut niet kunnen bedenken.

Die bovennatuurlijke middelen, genade, geloof, zijn ons in 't bijzonder gegeven door het Kruis, in de alomvattende bemiddeling van de Allerheiligste Maagd Maria.

mgr. Bernard Fellay

uit: Fideliter; nr. 93, mei/juni 1993.
n.v.d.r.: Om het eigen karakter van deze conferentie, uitgesproken op 21 oktober 1992 te Montréal (Canada) te bewaren is de gesproken taal aangehouden.

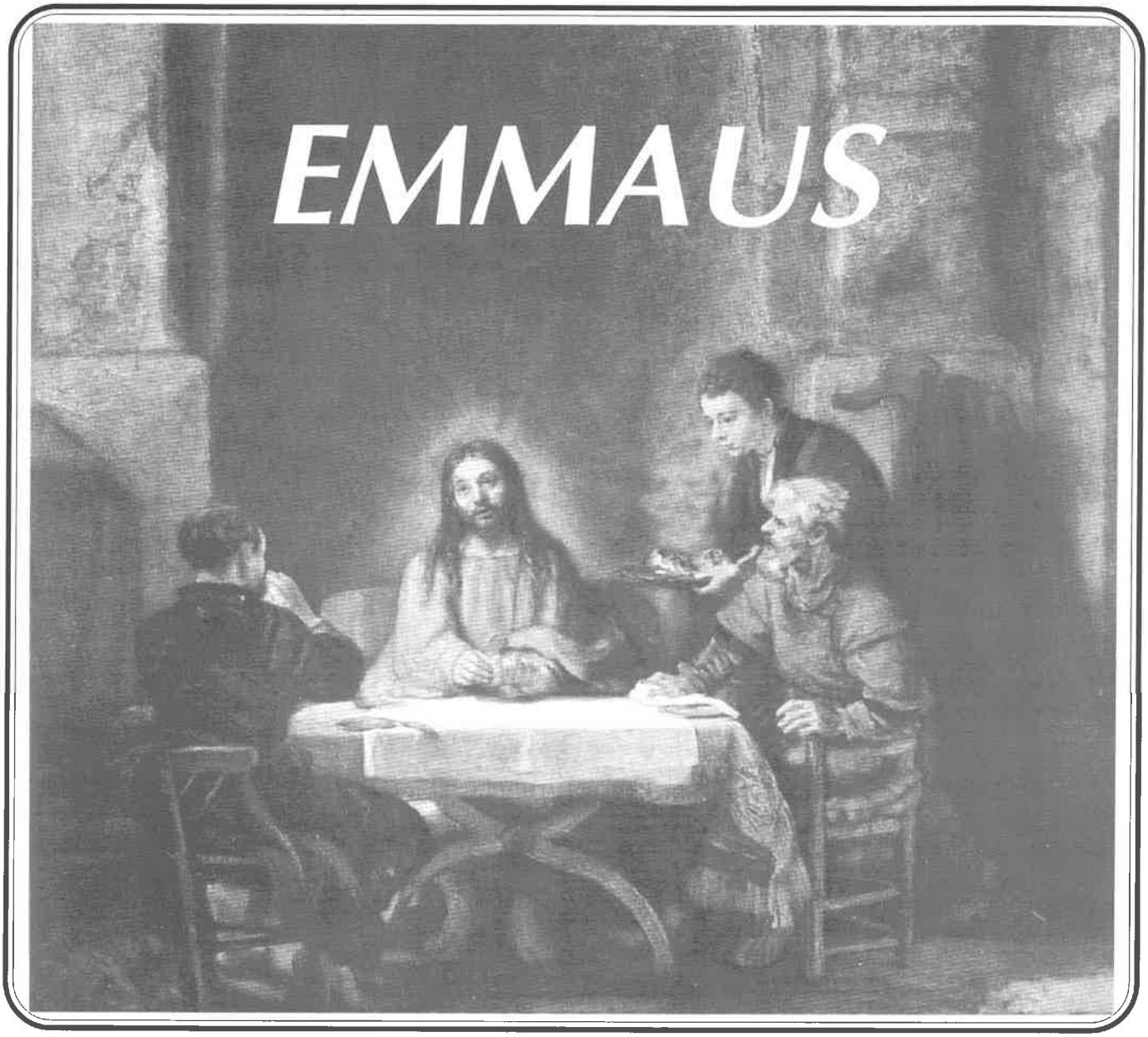

Na de plechtige onderbreking door het paasfeest, beginnen voor iedereen weer de bezigheden van de gewone en op elkaar gelijkende dagen.

Twee van de vrienden van Jezus, die met de leerlingen in hetzelfde huis woonden, moesten die morgen voor hun zaken naar Emmaus gaan, een vlek dat een paar uur gaans van Jeruzalem lag. Zij vertrokken kort nadat Simon en Johannes van het graf waren teruggekeerd. Al die wonderlijke berichten hadden hen een weinig doen nadenken, maar zonder dat zij zich overtuigd gevoelden dat een zo ver dragend en onverwacht feit had plaats gehad. Als mannen, die vaste grond onder de voeten verlangden en niet gemakkelijk met zich lieten spelen, konden zij niet geloven dat al hetgeen zij hadden horen vertellen, werkelijk waar zou zijn: wanneer het lichaam van de Meester niet meer ter plaatse aanwezig was, zouden mensenhanden het dan niet weggenomen kunnen hebben?

Cleofas en zijn metgezel waren twee rechtschapen Joden, van de soort, die in hun te zeer door de beslommeringen van het leven in beslag genomen geest, ook plaats voor het ideale openlieten. Maar die plaats mocht niet te ruim zijn en dat ideaal moest zich aan de natuur van al het overige aanpassen, wilde het niet als een hinderlijke gast buitengeworpen worden. Ook zij verwachtten, evenals alle leerlingen, de komst van een Verlosser, maar een die, vóór alles, Israël bevrijden kwam. In één woord, een Messias, die meer de Zoon van David dan de Zoon van God was, een krijgsoverste te paard en geen arme bedelaar, een gezel voor zijn vijanden en geen liefkozer van zwakken en kinderen. De woorden van Christus hadden de oude bolster van hun vleselijk messianisme, zoveel als mogelijk was, weggenomen, maar de kruisiging had hen ontmoedigd. Zij beminden Jezus en leden door Zijn lijden, maar dat onverwachte, met schande beladen einde, zonder roem en zonder verweer, was al te zeer in tegenstelling met hetgeen zij verwacht hadden en vooral met het meerdere dat zij hadden gehoopt. Dat Hij een nederige Verlosser was, die een goedaardige ezel in plaats van een krijgsros besteeg, en meer geestelijk en zachtmoedig was dan zij zouden gewenst hebben, konden zij, ofschoon met moeite, in hun gedachten opnemen en, niet zonder tegenzin, ook verdragen. Maar dat de Bevrijder noch de Zijnen, noch Zichzelf had weten te bevrijden, dat de Verlosser niets gedaan had om zichzelf te verlossen, dat de Messias der Joden, op verlangen van zovele Joden, Zijn leven geëindigd had op het schandhout der struikrovers en moordenaars, was een te grote teleurstelling en een onverschoonbare ergernis. Zij beklaagden de Gekruisigde in alle oprechtheid, maat tegelijkertijd waren zij geneigd te veronderstellen dat Hij zich vergist had met betrekking tot

Zijn eigenlijke wezen. In hun kleine zielen van zakenmensen klonk deze dood - en wat voor een dood - als de treurzang van een mislukking.

Vreemdeling in Jeruzalem

Over al deze dingen redekavelend, wandelden zij samen onder de gloeiende middagzon en van tijd tot tijd wonden zij zich op, omdat zij het onderling niet altijd eens waren. Plotseling zagen zij ter zijde, en dicht in hun nabijheid, een schaduw op de weg. Zij wendden zich om. Het was de schaduw van een man, die hen volgde, alsof hij wilde luisteren naar hetgeen zij tot elkaar zeiden. Zoals gebruikelijk was, hielden zij stil om hem te groeten, waarna de wandelaar met hen meeging. Zijn gelaat scheen aan het tweetal niet onbekend, maar daar zij hem slechts ter zijde aanzagen, was het moeilijk hem te onderkennen. In plaats dat de aangekomene hun stilzwijgende vragen beantwoordde, ondervroeg hij hen:

- Waarover spreekt gij met elkaar langs de weg?

Cleofas, die de oudste scheen, antwoordde onder tekenen van verbazing:

- Zijt gij zozeer een vreemdeling in Jeruzalem, dat gij niet weet wat daar dezer dagen geschied is?

- Wat dan? was de vraag van de onbekende.

Van Jezus van Nazareth, een profeet, machtig in werken en woorden voor het volk en God en die onze opperpriesters en onze rechters ter dood hebben doen veroordelen en kruisigen. Wij hadden gehoopt dat Hij het zijn zou, die Israël kwam verlossen, maar nu zijn het reeds drie dagen dat deze dingen geschied zijn. Het is waar dat enige vrouwen ons hebben doen ontstellen, omdat zij toen zij vanmorgen vroeg naar het graf gingen, dit leeg gevonden hebben en zeggen dat zij een verschijning hebben gehad en dat Jezus leeft. Twee van ons zijn daarop naar het graf gegaan en hebben het verlaten gevonden, zoals de vrouwen gezegd hadden, maar Hem hebben zij niet gezien.

- Dwazen, die gij zijt - riep de vreemdeling uit - en hoe traag in het geloven aan al wat de profeten gesproken hebben! Moest de Christus dit alles niet lijden, alvorens in te gaan in de glorie? Herinnert gij u niet wat voorzegd werd, van Mozes af tot onze tijd? Hebt gij Ezechiël en Daniël dan niet gelezen? En kent gij ook de aan de Heer gewijde zangen niet en Zijn beloften?

En op bijna verontwaardigde toon herhaalde Hij de antieke woorden, verklaarde de voorzeggingen en bracht hun het beeld van de Man van Smarten voor de geest, zoals dit door Isaïas getekend was. Het tweetal luisterde volgzaam en oplettend, zonder Hem te antwoorden, omdat Hij met vuur sprak, zodat de antieke voorzeggingen in Zijn mond een nieuwe gloed en een zó duidelijke betekenis kregen, dat het bijna onmogelijk scheen dat zij deze niet eerder uit zichzelf erkend hadden. Deze toespraak scheen hun de weerklank van andere en soortgelijke redenen, die zij vroeger reeds gehoord hadden, maar onduidelijk, als een stem achter een muur, vóór het aanbreken van de dag.

Inmiddels waren zij de eerste huizen van Emmaus genaderd en de pelgrim hield zich alsof hij afscheid wilde nemen en verder gaan. Maar nu wisten de twee vrienden niet, hoe zij van de geheimzinnige metgezel afscheid moesten nemen en verzochten zij, dat hij bij hen zou blijven. De zon daalde en verlichtte, bijna tot de kim genaderd, het landschap met een steeds warmere goudgloed, maar op het stof van de weg waren de drie schaduwen langer dan tevoren.

- Blijf bij ons - zeiden zij - want het wordt avond en de dag neemt af. Ook gij zult vermoeid zijn en het is tijd om wat te gebruiken.

En hem bij de hand nemend, lieten zij hem het huis, waarheen zij zich hadden begeven, binnengaan.

Toen zij aan tafel zaten, nam de gast, die de middenplaats innam, het brood, brak het en gaf er een weinig van aan de vrienden. Bij deze handeling gingen de ogen van Cleofas en zijn reisgezel open, evenals bij een plotseling ontwaken, wanneer de zon in het bed schijnt. Door een siddering overvallen, bleek en verbaasd, richtten beiden zich op en tenslotte herkenden zij Hem, de ter dood gebrachte, die zij verkeerd begrepen en belasterd hadden. Maar zij hadden zelfs de tijd niet om Hem te kussen, want Jezus verliet de kamer en verdween.

Aan het gelaat hadden zij Hem niet herkend en ook niet aan hetgeen Hij sprak, ofschoon dit zoveel geleek op wat Hij tijdens Zijn leven zei; en evenmin herkenden zij Hem aan de schittering van Zijn ogen, terwijl hij sprak, noch aan de klank van Zijn stem. Maar het was voldoende dat Hij het brood in Zijn handen nam, als een vader, die het 's avonds, na een zware taak, of na een reis, aan zijn kinderen uitdeelt en tijdens deze liefdevolle handeling, die zij Hem zo vaak bij geïmproviseerde of huiselijke maaltijden hadden zien verrichten, hadden zij tenslotte Zijn handen beschouwd, Zijn gezegende en doorboorde handen, en was de nevel opgetrokken en gevoelden zij zich van aangezicht tot aangezicht tegenover de heerlijkheid van de Verrezene. Toen Hij, in Zijn vorig leven, hun vriend was, hadden zij Hem niet begrepen en toen Hij, langs de wegen gaande, hun leermeester was, hem niet gekend, maar in het ogenblik waarop hij de liefdevolle taak volbracht van degene, die Zijn dienaren dient en het brood uitreikt, dat leven is en levenshoop, toen kenden zij hem voor de eerste maal.

De Heer is waarlijk verrezen

En hongerig en vermoeid als zij waren, keerden zij op hun weg terug en kwamen, terwijl het reeds nacht was, in Jeruzalem aan.

En voortgaande zeiden zij, bijna met schaamte:

- Brandde ons hart niet in ons, terwijl hij sprak en ons de Profeten verklaarde? Hoe was het mogelijk, dat wij Hem niet reeds toen herkenden?

De leerlingen zijn nog steeds wakend. De teruggekeerden delen hun ontmoeting mee zonder zich de tijd te gunnen tot ademhalen en verhalen alles wat Hij hun al voortgaande gezegd had en hoe zij Hem eerst herkend hadden bij het breken van het brood. En als antwoord op deze nieuwe bevestiging roepen drie of vier stemmen gelijktijdig:

- Ja, de Heer is waarlijk verrezen en ook aan Simon verschenen.

Maar deze vier verschijningen, deze vier getuigenissen waren niet voldoende om de twijfel van allen weg te nemen. Aan enkelen scheen deze zo spoedige, zo geheel buitengewone en 's nachts in het verborgen voorgevallen verrijzenis, eerder een zinsbegoocheling, door smart en verlangen opgewekt, dan een werkelijk feit. Wie waren het die beweerden Hem gezien te hebben? Een halfwijze vrouw, die door de duivel bezeten was geweest; een koortslijder, die niet langer zichzelf scheen, sedert hij zijn meester verloochend had en twee eenvoudige lieden, die niet eens tot de eigenlijke leerlingen behoorden en nu door Jezus, wie begrijpt waarom, boven zijn intiemste vrienden zouden zijn voorgetrokken. Maria kon best door een spookbeeld zijn bedrogen; Simon had wellicht niet willen achterstaan om zijn verraad te kunnen goed maken en de overigen konden best bedriegers zijn, of aan gezichtsbedrog hebben geleden. Zou Christus,

wanneer Hij waarlijk verrezen was, Zich niet aan allen hebben getoond, toen zij bijeen waren? Waarom dat voortrekken? Waarom een verschijning op zestig stadiën van Jeruzalem?

Zij geloofden aan de verrijzenis, maar meenden dat zij een van de tekenen was van de laatste omwenteling van de wereld, als alles zou vervuld zijn. Maar nu zij voor de verrijzenis van Hem-alleen stonden, op een dag waarop alles zijn gang ging als tevoren, zagen zij de terugkeer van het leven in een lichaam, dat niet rustig in de laatste slaap was ingeslapen, maar waaruit het leven met geweld was weggerukt; een dergelijke opvatting van de verrijzenis, waarbij wat ver weg gedacht was, onmiddellijk vóór hen stond, kwam geheel in botsing met alle andere denkbeelden, die zich in hun hersenen hadden gevormd en ook reeds vroeger daarin bestonden, maar niet tegenstrijdig schenen, omdat die plotselinge omwisseling van twee elkaar dekkende orden nog niet had plaats gehad, te weten: het verwijderde wonder en het voorgevallen feit.

Wanneer Jezus verrezen is, beduidt dit dat Hij waarlijk God is, maar zou een ware God, een Zoon van God, ooit er in hebben kunnen toestemmen dat men Hem deed sterven en op een zo gewelddadige wijze deed sterven? Wanneer Zijn macht zó groot was dat Hij de dood kon overwinnen, waarom heeft Hij dan Zijn rechters niet neergebliksemd, Pilatus beschaamd gemaakt, de armen doen verstijven van wie Hem vastnagelden? Door welk onverklaarbaar geheim heeft de Almachtige toegestaan, dat Hij door zwakken met schande werd overladen?

Aldus redeneerden in zichzelf enkele leerlingen, die toegeluisterd maar niet begrepen hadden. Voorzichtig, zoals alle sofisten, kwamen zij er niet toe om de Verrijzenis in het aangezicht van de opgetogenen met beslistheid te ontkennen, maar behielden zij zich voor om zelf te oordelen en bespraken zij onder elkaar de gronden van het mogelijke en onmogelijke, verlangend naar een duidelijke bevestiging, die zij niet durfden verhopen.

Geen van hen had op deze woelige dag gegeten. Maar de vrouwen hadden het avondmaal gereed gemaakt en allen zetten zich aan tafel. Simon herinnert zich de vorige donderdag:

- Doet dit te Mijner gedachtenis.

En een vloed van tranen verduistert hem de ogen, terwijl hij het brood breekt en uitdeelt aan zijn vrienden.

Giovanni Papini
uit: "De Christus"

De Heilige Liduina

In het jaar 1890 werd de verering bekrachtigd van een heilige, die eens gezegd heeft: "En als ik door een enkel Ave Maria m'n gezondheid kon terugkrijgen, dan wilde ik ze niet." De woorden stamden van Liduina, wier lijdensgeschiedenis behoort tot de ontroerendste, die bekend zijn geworden.

Liduina werd op Palmzondag 1380 in Schiedam geboren als dochter van een arme nachtwacht. Reeds als kind en jong meisje bezat zij een buitengewone lieftalligheid en schoonheid. Toen zij vijftien jaar oud was maakte het meisje bij het schaatsen een lelijke val en brak een rib. Uit de niet bijzonder gevaarlijke kwetsuur ontwikkelde zich het martelaarschap van Liduina, dat haar vanaf die dag gedurende 38 jaar aan bed zou kluisteren. Na het ongeval kon Liduina zeven jaar lang alleen haar hoofd en haar linkerarm bewegen, ze werd blind aan het rechteroog, ze kon nauwelijks slapen van de kiespijn, haar zieke maag kon geen vast voedsel meer verdragen.

Vreselijke zweren braken open over het gehele lichaam van de jonge vrouw, er vloeide voortdurend bloed uit haar neus en mond.

In het begin van haar lijdenstijd, was Liduina nog tegen haar lot in opstand gekomen, maar met de jaren kreeg zij haar pijnen steeds meer lief, omdat zij hoopte zo steeds meer gelijkvormig te gaan worden aan Jezus. Met heldhaftig geduld verdroeg zij alles wat haar opgelegd werd. Haar troost vond zij in het overwegen van het Lijden van Christus.

Vanaf het twintigste jaar van haar martelaarschap leefde Liduina nog slechts van de Heilige Communie, daar zij anders niets meer tot zich kon nemen. Steeds vaker vielen haar genadebewijzen en vizioenen ten deel.

Na 38 jaar lijden had Liduina's lichaam geen kracht meer. Uitgeteerd en lichamelijk zwak, geestelijk echter vol vreugde om dat wat zij verwachtte, stierf de vrouw wier naam "de van leed wenende" betekent, op 14 april 1433 in haar ouderlijk huis te Schiedam. Haar relikwieën worden tot op heden vereerd in haar geboortestad en in het karmelietenklooster in Brussel.

* * *

Heilige Liduina,
wanneer de knoppen van de rozelaar in volle bloei zouden staan, zou uw lijden ten einde zijn. Bid voor ons om kracht, wanneer het lijden te veel wordt. Moge de engelbewaarder ook ons troosten, zoals God dit aan u heeft gegeven, door Christus onze Heer. Amen.

Een legende uit Liduina's leven vertelt: Toen de vizioenen van de zieke vermeerderden, zag zij steeds vaker een rozenstruik gedurende haar extasen. Eerst was hij klein en in de loop van de tijd werd hij steeds groter. een engel openbaarde Liduina, dat zij pas zou sterven als alle knoppen bloeiden.

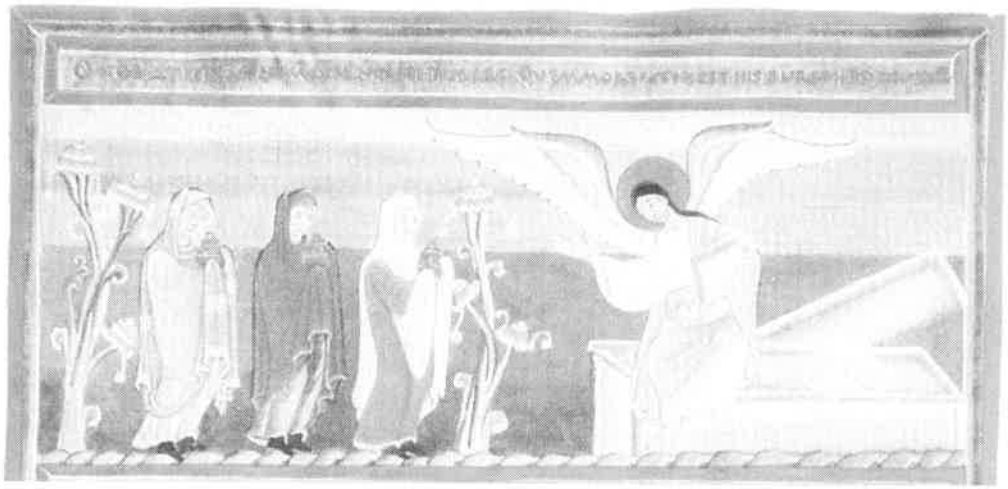

"Als Christus niet is verrezen, is uw geloof nutteloos."

De Verrijzenis van Christus is een reëel en historisch feit. Zij is niet de vrucht van de geloofservaring van de eerste Christengemeenschappen. Zij is geen allegorie; zij laat zich niet herleiden tot een symbool van hoop, van overwinning of van geloof in de toekomst van de mens. Zij is een historische werkelijkheid. Jezus is levend uit het graf gekomen en Hij heeft de werkelijkheid van dat leven getoond door aan Zijn leerlingen te verschijnen, door zich te laten aanraken en met hen te eten.

En toch is deze verrijzenis geen wonder zoals de andere. Zij is iets heel anders dan de opstanding van Lazarus, of de wonderbare opstandingen die door de profeten of de heiligen zijn bewerkt. Want het leven van deze uit de dood opgewekten was geheel identiek aan het leven dat zij tevoren leidden. En zij hebben opnieuw de dood gekend.

Zo is niet het leven van de verrezen Christus. "Raak Me niet aan" (Joh. 20, 17) zegt Hij tot de H. Magdalena. Wat betekent dat woord? De H. Johannes Chrysostomus antwoordt: "Die vrouw wilde zich tegenover Christus nog gedragen zoals zij het deed vóór Zijn lijden.In haar blijdschap, begreep zij niet de ontzaglijke volmaaktheid die het vlees van Christus in Zijn verrijzenis had verkregen. En daarom zei Hij haar: Ik ben nog niet naar Mijn Vader opgestegen; als om te zeggen: Ik denk niet dat Ik voortaan een aards leven leid. Als je Me nog hier op aarde ziet verblijven, dan is dat omdat Ik nog niet tot Mijn Vader ben opgestegen: maar dat zal weldra gebeuren. Daarom voegt hij er aan toe: Ik stijg op naar Mijn en uw Vader."

Het is zeker dezelfde Jezus Christus, het is zeker hetzelfde lichaam als dat wat gekruisigd is; maar het is niet meer hetzelfde leven. Tevoren leefde Christus doorlopend, en zij aan zij met Zijn leerlingen. Hij verwijderde Zich slechts van hen voor korte uren van gebed. Voortaan is het 't tegenovergestelde. Hij verschijnt hun maar van tijd tot tijd. Zijn tegenwoordigheid wordt zeldzaam. Hij onderricht de menigten niet meer. Hij verschijnt hun niet.

De Verrijzenis is niet een eenvoudig wonder. Geen enkele getuige mocht bij de gebeurtenis van de Verrijzenis zelf aanwezig zijn. Die blijft een verborgen geheim. Jezus toont zich nà Zijn Verrijzenis aan enkele bevoorrechte getuigen die Hij Zich heeft uitgekozen.

Wij zijn ook van die gekozenen. De Verrijzenis van Christus is geen klaarblijkelijkheid. Het geloof is een genade, een gave van God. "Welk een teken van goedheid van Zijn kant, dat Hij ons heeft gegeven te geloven wat wij nog niet hebben gezien. Wij geloven het woord van de apostelen; de apostelen, zij geloofden hun ogen niet."

Ons geloof is geen adhesie aan een ideologie of aan een partij. Ons geloof is heilig. "De Verrijzenis van Onze Heer Jezus Christus is een nieuw leven voor hen die in Jezus geloven". Ons geloof is zeker omdat het goddelijk en heilig is. God beware ons het te profaneren.

abbé Jean-Marc Rulleau

uit: Controverses nr. 60; april 1993.

Is ons leven zinloos?

door mgr. Fulton J. Sheen

10. De Hel

Waarom ontkennen de modernen de hel?

Omdat zij de zonde ontkennen. Wanneer u menselijke schuld ontkent, dan moet u ook het recht van de staat ontkennen om een misdadiger te oordelen en het verdere recht om hem gevangen te zetten.

Wanneer u de soevereiniteit van de wet ontkent, moet u noodzakelijk bestraffing ontkennen. Wanneer u de soevereiniteit van God ontkent, moet u de hel ontkennen.

De voornaamste reden, waarom modernen niet geloven aan de hel is, omdat ze in werkelijkheid niet geloven in vrijheid en verantwoordelijkheid. Door in de hel te geloven, verklaart u dat de gevolgen van goede en kwade daden niet onverschillig zijn.

Het maakt een geweldig groot verschil voor uw lichaam of u thee drinkt of azijnzuur en het maakt een nog groter verschil of uw ziel deugd of ondeugd drinkt.

Het is even moeilijk een vrije natie zonder rechters en gevangenissen te grondvesten, als een vrije wereld te maken zonder oordeel en hel. Geen staats-grondwet zou zes maanden kunnen bestaan op basis van een liberaal christendom, dat ontkent wat Christus meende toen hij zei:

"Gaat weg van Mij, vervloekten, in het eeuwige vuur, dat bereid is voor de duivel en zijn engelen" (*Matteus* 25, 41).

De moderne mens ontkent de hel eveneens, omdat hij zijn eigen geweten vreest. Hebt u ooit opgemerkt, dat heiligen de hel vrezen, maar nooit ontkennen; en dat grote zondaars de hel ontkennen, maar nooit vrezen?

De moderne mens vormt zich eerder een geloof naar de wijze, waarop hij leeft dan dat hij leeft naar de wijze van een geloof.

De duivel is nooit zó sterk, als wanneer hij het zover brengt dat een mens ontkent, dat er een duivel is. Zolang hij slaagt in het vormen van materialisten en twijfelaars, die hem schilderen in een rode tricot met een staart, terwijl hij een lange hooivork draagt, geeft hij hen in, de grote overweldigende waarheid te vergeten, dat hij een gevallen engel is.

De moderne mens, die niet leeft naar zijn geweten, verlangt een godsdienst zonder kruis, een Christus zonder een Calvarieberg, een koninkrijk zonder rechtvaardigheid en in zijn kerk een "zachte geestelijke, die nooit over de hel spreekt".

Laten toch nooit zij, die bekennen christen te zijn, of die het christendom beperken tot de Bergrede, vergeten, dat Onze Lieve Heer de rede besloot met deze woorden:

"Iedere boom, die geen goede vruchten draagt, zal worden omgehouwen en in het vuur geworpen. Aan hun vruchten dus zult ge ze kennen. Niet iedereen, die tot Mij zegt: Heer, Heer! zal binnengaan in het rijk der hemelen; maar wel, wie de wil van Mijn Vader volbrengt, die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tot mij zeggen:

Heer, Heer, hebben we niet in Uw naam voorzeggingen gedaan, in Uw naam duivels uitgedreven, in Uw naam veel wonderen verricht? En dan zal Ik hen openlijk zeggen: Nooit heb Ik u gekend; gaat weg van Mij, gij die ongerechtigheid doet" (*Matteus* 7, 19-23).

Verder zei Onze Heer:

"Zo uw hand u ergert, houw ze af. Het is beter verminkt het Leven binnen te gaan, dan met twee handen naar de hel te gaan, naar het onuitblusbare vuur, waar hun worm niet sterft en hun vuur niet gedoofd wordt. En zo uw voet u ergert, houw hem af. Het is beter kreupel het Leven binnen te gaan, dan met beide voeten in de hel te worden geworpen, in het onuitblusbare vuur waar hun worm niet sterft en het vuur niet gedoofd wordt. En zo uw oog u ergert, ruk het uit. Het is beter met een enkel oog het koninkrijk Gods binnen te gaan, dan met twee ogen in de hel te worden geworpen, waar hun worm niet sterft en het vuur niet gedoofd wordt. Allen moeten inderdaad met vuur worden gezouten evenals iedere offerande met zout wordt gezouten" (*Markus* 9, 42-48).

Waarom gaan zielen naar de hel?

Uiteindelijk gaan ze naar de hel om slechts één reden: omdat ze weigeren te beminnen. Zielen gaan niet naar de hel, omdat ze de bevelen niet gehoorzamen, want waarom zou het niet gehoorzamen aan een bevel de hel verdienen? God verbiedt niet de leugen, de moord, oneerbaarheid of echtbreuk om Zichzelf te vermaken. Ze zijn geen arbitraire bevelen. Hij verbied ze, omdat ze ons kwetsen. Hun ontheiligende daad is een teken van ons gebrek aan liefde.

De bevelen van God zijn als een boek met aanwijzingen bij een gebruiksvoorwerp. Wanneer u ze niet opvolgt, krijgt u geen resultaten. Waarom dan, indien u ongelukkig wordt door de aanwijzingen niet te gehoorzamen van Hem, die u bemint, zegt u dat God wreed is?

De hel is geen gebrek aan liefde van God. De hel is de staat voor hen, die Gods liefde weigeren, wanneer Hij deze aanbiedt.

Zoals de hemel de onloochenbare verheerlijking is, verkregen door de volmaakte zelfverloochening en liefde, zo is de hel de onloochenbare vervloeking, verkregen door volmaakte zelfzucht of haat.

De hemel is gemeenschap; de hel is eenzaamheid.

Welke is de soort straf van de hel?

Ze is tweevoudig, omdat ze correspondeert met het dubbele karakter van de zonde. Elke doodzonde bestaat uit

een weggaan van God en een gaan naar het schepsel. Omdat we weggaan van God, voelen we de afwezigheid van Zijn liefde, Zijn schoonheid, Zijn waarheid en dat wordt genoemd de pijn van schade.

Omdat we ons keren naar schepselen en hen verderven door onze zondige bedoelingen, worden wij gedeeltelijk gestraft door dezelfde schepselen, die wij schonden. Het hellevuur is een van de aspecten van deze pijn van gevoel.

Deze pijn van gevoel is een voorbeeld van het principe, dat de straf correspondeert met de misdaad. Als u een van de wetten van de natuur niet gehoorzaamt, lijdt u een overeenkomende straf.

Als u op een avond dronken wordt en uzelf brengt in een staat van beminnelijke zelfvoldaanheid, ontwaakt u niet noodzakelijk de volgende morgen met een tekort in uw kas.

Maar u voelt zéker de gevolgen van het misbruiken van de door God gegeven dorst door iets, dat vaag beschreven wordt als "katterig".

In bijna zoveel woorden zegt de alcohol tot u: "Ik werd door God gemaakt om door u als een redelijk schepsel gebruikt te worden. U bracht me af van het doel, dat God Zich voorstelde. Nu, daar ik aan Gods kant sta en niet aan de uwe, zal ik u schenden, omdat u mij geschonden hebt."

Voor elke daad is er altijd een tegenstelling, een gelijke reactie.

De natuur weigert onze dienaar te zijn, omdat wij weigeren onze Meester te aanvaarden.

Vandaar dat er verschillende soorten van straffen in de hel bestaan. Hoe sterker de greep van zondige vermaken in dit leven op onze ziel was, des te schroeiender zijn de vlammen in de eeuwigheid.

Tracht niet aan deze logica te ontsnappen of uzelf te blinddoeken voor de goddelijke autoriteit door te argumenteren, dat het niet kan zijn, zoals u dat door sommige predikanten hebt horen schilderen.

Ik zeg u slechts: Verwerpt de waarheid van het boek niet, omdat de tekeningen slecht zijn.

Vanuit drie verschillende gezichtspunten wordt de pijn van schade het best begrepen als het verlies van de goddelijke liefde.

De hel is de plaats waar geen liefde is, omdat God liefde is.

a) *De hel haat wat u bemint.*

Een zeeman, rondzwalkend op een vlot in de onmetelijke oceaan, houdt van het water. Hij was ervoor geschapen en het water was geschapen voor hem. Hij weet, dat hij geen zeewater mag drinken, maar hij overtreedt de voorschriften van de rede. Het gevolg is, dat hij nu dorstiger is dan tevoren, zelfs dorstig, wanneer hij het meest verzadigd is. Hij haat het water als vergift; tegelijkertijd is hij gek van dorst ernaar.

Op dezelfde manier is de ziel geschapen om te leven met de liefde van God, maar als hij die liefde bederft door ze te zouten met zonde, dan, evenals de zeeman het water haat dat hij drinkt, haat de ziel de bedorven liefde die ze zocht. Ze haat dan datgene, wat ze verlangt, namelijk de liefde van God.

Ze versmaadt de liefde, waarnaar ze verlangt; ze verafschuwt de liefde, die ze nodig heeft.

Zoals de krankzinnigen het meest de personen haten, die zij op heldere ogenblikken het meest beminnen, zo haten de verdoemden in de hel God, die zij in werkelijkheid meenden boven alles te willen beminnen.

Zij worden als dwalende kometen, die nu en dan de zon naderen, hun werkelijk middelpunt, en dan van het licht afzwenken naar de onbegrijpelijke duisternis.

De verdorvenen wensen de hel niet, omdat zij van haar kwellingen willen genieten; zij wensen de hel, omdat zij God niet willen.

Zij hebben God nodig, maar ze wensen Hem niet.

De hel is de eeuwige zelfmoord van liefde, die in haat omsloeg. De hel haat God, die u bemint.

b) *De hel is het verstand, dat eeuwig woedend is op zichzelf wegens gewonde liefde.*

Hoe dikwijls gedurende uw leven hebt u hezegd: "Ik haat mezelf". Geen mens, die u ooit veroordeelde, kon iets toevoegen aan de bewustheid van uw schuld. U wist het duizendmaal beter. Wanneer haatte u uzelf het meest? Zeker niet toen u niet reageerde op een tip van de beurs, u haatte uzelf het meest, toen u iemand bedroefd had, die u liefhad. U zei zelfs: "Ik kan het mezelf nooit vergeven, dat ik dat gedaan heb".

De zielen in de hel haten zichzelf het meest omdat ze de volmaakte Liefde gewond hebben, zoals u uzelf haat gedurende uw gehele leven, omdat u iemand bedroefd hebt, die u liefhad. Zij kunnen zich nooit vergeven Liefde gekwetst te hebben.

Vandaar is hun hel eeuwig: eeuwige, zelfopgelegde onvergeeflijkheid. Het is niet, dat God hen niet wil vergeven. Het is eerder, dat zij zichzelf niet willen vergeven. Op aarde waren zij zelfzuchtig, niet liefhebbend. In de hel wordt die zelfzucht vervolmaakt en vereeuwigd. Het is het krankzinnigengesticht voor ongeneeslijken, die zichzelf haten, omdat zij de Dokter van hun zielen haten, de plaats waar hun verstand zich tegen zichzelf keert, omdat het van God afweek.

Hoe dikwijls verwekt in deze wereld het gezicht van morele schoonheid verontwaardiging! De slechte mens wenst bij voortduring een wegwerping van alle waarden. Zet een goede jongen in een troep jongens, die hun tijd doorbrengen met kleine diefstallen te plegen, schoolruiten in te gooien en er is grote kans, dat de hele troep zich zal keren tegen die goede jongen, zijn morele principes belachelijk zal maken, hem zal zeggen, dat hij een lafaard of ouderwets is. Precies diezelfde mentaliteit heerst in de opgroeiende jeugd.

Wanneer een leraar de moraliteit aanvalt, godsdienst belachelijk maakt voor zijn leerlingen, kunt u zeker zijn dat in negen van de tien gevallen zijn leven verboemeld is.

Goedheid is een aanklacht voor zulke personen; zij wensen dat ieder is zoals ze zelf zijn, dan kan niemand hun gedrag bekritiseren. Deze opstand tegen goedheid en waarheid is de hoofdoorzaak van de vervolging en de bespotting van de godsdienst. Als nu zulke dingen mogelijk zijn om zielen op aarde te bederven, waarom zou het dan niet mogelijk zijn in de eeuwigheid? Ze blijven liefde haten, omdat haat niets gemeen heeft met liefde. Zij verwerpen het ene geneesmiddel, dat hen geholpen kon hebben, de liefde tot iemand, behalve henzelf.

c) *De hel is de onderwerping aan de liefde van rechtswege.*

Wij zijn vrij in deze wereld; we kunnen evenmin gedwongen worden God te beminnen, als we gedwongen kunnen worden te houden van klassieke muziek of antiquiteiten of van swing-bands of olijven of boeken.

Dwang en liefde zijn tegenstellingen. Liefde en vrijheid zijn één.

Toen u in de wereld kwam, zei God: "Ik verzoek u mij vrij te beminnen, opdat u volmaakt mag worden". Veronderstel, dat we vrijelijk zeggen: "Ik weiger de waarheid en de rechtvaardigheid, de schoonheid of mijn naaste te beminnen." Later sterft u in die staat. Maar u ontsnapt niet aan die goddelijke Liefde, die u misbruikte, evenmin als de verrader ontsnapt aan het land, waarvan hij de liefde versmaadt.

Of u bezit liefde, óf liefde bezit u.

In het huwelijk wordt aangenomen, dat de man en de vrouw liefde hebben voor elkaar, maar die liefde kan versmaad worden, zodat uiteindelijk de liefde hen bezit. Hoe dikwijls immers wordt bijvoorbeeld een man door huwelijk aan een vrouw gebonden, door haar bezeten, door haar luimen, haar zelfzucht en haar jaloersheid. Dikwijls ook is een vrouw gebonden aan een dronkaard of een onwaardige echtgenoot tot de dood hen scheidt. Ze beminnen elkaar niet vrij, ze zijn gedwongen door hun verbintenis elkaar te beminnen tot de dood hen scheidt. Gedwongen worden elkaar te beminnen is een hel.

De verdoemde zielen zouden God vrij bemind kunnen hebben, maar zij verkozen op te staan tegen die liefde en door dit te doen vielen ze onder Gods gerechtigheid, zoals de liefde van een land ten opzichte van een mens, die misdadiger werd, verandert in gerechtigheid. Ze bezitten geen liefde; de liefde bezit hen. De rechtvaardigheid dwingt hen God te beminnen, dat wil zeggen, zich te onderwerpen aan de goddelijke orde; maar gedwongen worden te beminnen is de negatie van liefde. Het is de hel. De hel is de plaats, waar de Liefde u van rechtswege bezit, maar waar u geen liefde bezit.

Denk niet, dat de hel ooit eindigt, of dat op een dag de verdoemden naar de hemel gaan. Wanneer een ziel uit de hel naar de hemel ging, dan zou de hemel toch nog een hel zijn.

Veronderstel u hebt een hekel aan hogere wiskunde; veronderstel verder, dat in uw ochtendblad niets anders stonden dan logaritmen; veronderstel dat ieder die u ontmoet met u sprak over differentiaal berekening, elk radiostation, elk boek het had over de relativiteits-theorie. Na een tijd zou wiskunde u gek maken. De zielen in de hel nu haten volmaakt Leven, volmaakte Waarheid en volmaakte Liefde, welke God is en indien ze moesten leven met dat, wat ze meer haten dan u wiskunde, dan zou God hun grootste straf zijn, zoals wiskunde de uwe zou zijn. De hemel zou de hel zijn.

De hel moet eeuwig zijn. Wat is één ding, dat het leven nooit kan vergeven? De dood, omdat de dood de tegenstelling van het leven is. Wat is het énige, dat de waarheid nooit kan vergeven? Dwaling, want dwaling is haar ontkenning. Wat is het enige, dat de Liefde nooit kan vergeven?

Het is de weigering van liefde, want de haat zou de verwoesting en de vernietiging van liefde zijn. Daarom is de hel eeuwig - ze is de negatie van Liefde.

Uiteindelijk komt niet alles terecht, want we kunnen niet op het éne moment geloven dat we gered zijn door Gods wil te doen en het volgend moment geloven, dat dit geen betekenis heeft.

Het één of het ander, u moet de schildering van het laatste oordeel onder het oog zien:

De goddelijke Rechter in het midden, de schapen aan de rechterzijde naar de hemel gaande en de bokken aan de linkerzijde naar de hel gaande. Waar de boom valt, ligt hij.

U vraagt: "Hoe kan God zo gramstorig zijn de zielen tot de hel te veroordelen?" Herinner u, dat God ons niet tot de hel veroordeelt, daar wij dat zelf doen. Wanneer de kooi geopend is vliegt de vogel eruit naar dat, wat het bemint; wanneer ons lichaam sterft vliegen wij uit hetzij naar een eeuwigheid van liefde voor God, of naar een haat tegen God.

Gods stemming ten opzichte van hen, die naar de hel of naar de hemel gaan, is dezelfde. Het verschil is in ons, niet in Hem. Wij schrijven boosheid en gramschap aan Hem toe, alleen omdat wij Zijn rechtvaardigheid als boosheid voelen. Iedere misdadiger denkt, dat de rechter iets tegen hem heeft. Dezelfde rechtvaardigheid van de rechter zou hem bevrijden, als de misdadiger onschuldig was. Dan zou hij vinden, dat de rechter vriendelijk was. De zon, die op de was schijnt, maakt ze zacht; de zon, die op de modder schijnt, maakt deze hard. Er is geen verschil in de zon, maar alleen in dat, waarop ze schijnt. Zo is er geen verschil in de God van Liefde, wanneer Hij de verdoemden en de geredden oordeelt; het verschil is in hen, die Hij berecht.

We moeten daarom de gedachte uit ons hoofd zetten, dat God boos op ons is, wanneer wij onszelf kwaad doen. God wordt nooit boos op ons, omdat wij tegen Hem zondigen, alsof Hij een vorst was die gehoorzaamd moet worden. Wij beledigen God nooit, dan wanneer we iets doen, wat schadelijk is voor ons eigen goed of liever, wanneer we onszelf kwaad doen.

Het Leven is belangrijk. Het kost slechts een seconde aan een mens dooe zorgeloosheid zijn been te verliezen, maar hij verliest het voorgoed. Het kost slechts een mensenleven om een zonde te doen, maar we kunnen de hemel voor eeuwig verliezen. God is inderdaad de minnende Vader en hij neemt ons weer aan, zoals Hij de verloren zoon weer aannam, maar slechts onder voorwaarde, dat we berouwhebbend zijn.

De hel is aan de voet van de Calvarieberg; niemand van ons kan naar de hel gaan zonder eerst over de berg te gaan, waar een onttroonde Godmens hangt met uitgestrekte armen om te omhelzen, met het hoofd gebogen om te kussen, met het hart geopend om te beminnen. Het valt mij niet moeilijk te begrijpen, dat God een hel maakte voor hen, die zichzelf eeuwig haten, omdat ze Hem hebben gehaat.

Maar ik vind het moeilijk te begrijpen, waarom diezelfde God op een kruis zou sterven om mij onwaardige van de hel te redden, welke mijn zonden zo rijkelijk verdienden.

wordt vervolgd

Een leven voor de waarheid -

Professor Max Thürkauf

Prof. Max Thürkauf uit Bazel is bekend geworden als criticus van de moderne natuurwetenschap en heeft talloze mensen door zijn voordrachten, radio-uitzendingen, boeken en artikelen een »geloofshulp tegen het natuurwetenschappelijke atheïsme« gegeven en hen, ontvlamd door het vuur van de goddelijke Waarheid, de weg »Christuswaarts« gewezen.

1. Het zoeken naar de waarheid.

Volgens zijn eigen woorden was zijn leven als wetenschapper en gelovige christen een »opstijgen van het "hoe" via het "wat" naar het "wie", van de wetenschap via de filosofie naar de waarheid«. Zijn leven is een duidelijk bewijs er voor, dat »het wie, Hij, de Waarheid (Jezus Christus) onvoorwaardelijk alles verlangt«, dat echter alleen de Waarheid werkelijk vrij maakt. (Joh. 8, 32)

In zijn autobiografische geschriften (o.a. in »Christuswärts« en in »Das Fanal von Tschernobal«, beide Christiana-Verlag, Stein am Rhein) vertelt Max Thürkauf, geboren in Bazel in 1925, van zijn buitengewone weg tot atoomfysicus: de hartstochtelijke liefde die hij als jongen en laborant had voor de scheikunde, de geestdrift voor de studie van de natuurwetenschappen aan de universiteit van Bazel, doctor in de fysische chemie, mede-uitvinder van een installatie voor de bereiding van zwaar waterstof, die de Franse militairen nodig hadden om plutonium te ontwikkelen uit uranium. De eerste Franse atoombom, in 1959 in de Algerijnse Sahara tot ontploffing gebracht, werd voor Thürkauf het »Damascus-moment«. Intussen tot professor in de fysische chemie aan de universiteit van Bazel benoemd, werd hij nu de besliste criticus van de atheïstische natuurwetenschapsbeoefening met zijn niet meer te controleren uitwerkingen. »De moderne natuurwetenschap heeft zich waardevrij gemaakt toen zij goddeloos werd - en werd waardeloos.« Zijn kritiek op »het werk van de natuurwetenschapsbeoefening« leidt tot de annulering van zijn honorarium en tot het verlies van de aanstelling. Hij wordt voor enige jaren leraar bij de luchtvaart en aan een gymnasium, maar houdt tot zijn emeritaat (in 1990) een college van twee uur aan de universiteit van Bazel, dat vragen op het gebied van kennisleer, filosofie en godsdienst tot onderwerp heeft, maakt talloze reizen om voordrachten te houden en schrijft twintig boeken.

2. De liefde voor de waarheid

»Van de wetenschap via de filosofie naar de godsdienst«. In een jarenlang proces verwerft Thürkauf het inzicht, dat een wetenschap die zich slechts met de »kwantiteiten«, met het meet- en berekenbare bezighoudt, vals is en tot de dood leidt, ook al zijn de technische vorderingen nog zo fascinerend en de rijkdom, die zich met haar laat maken, nog zo geweldig. Een echte wetenschap moet naar de kwaliteiten vragen, naar het »Wat ligt ten grondslag aan de dingen?« Dàt zijn de filosofische levensvragen, die noodzakelijkerwijs naar de Schepper van het leven vragen, naar dat »Wie (heeft de dingen geschapen?), naar God. Zo groeit uit de kritische vermaner, de zoeker naar het wezenlijke iemand, die de waarheid vindt. Dat dit ook nu nog mogelijk is, is uitermate troostrijk. Want Max Thürkauf moet een lange weg afleggen en veel verliezen (Luk. 9, 24), om Hem te vinden, die Weg, Waarheid en Leven is (Joh. 14, 6). Katholiek gedoopt, stapt de jonge student, totaal in de ban van de wetenschap, uit de Kerk. Stap voor stap gaat hij zijn weg omhoog. »De natuurwetenschap, die ik eens, zolang ik mij met de vraag naar het "hoe" en het passende antwoord, het "weten hoe", de "know how", tevreden stelde, als een bewijs voor het niet bestaan van God beschouwd heb, werd voor mij een weg naar God toen ik naar het "wat" begon te vragen.« Steeds duidelijker maakt hij zich los van een »deïstische religiositeit« en van de gevaarlijke antroposofische gnosis van Rudolf Steiner en sluit zich in 1981 weer bij de Katholieke Kerk aan. »Mijn weg ging voorwaarts, thuiswaarts - Christuswaarts - terug in Zijn Kerk. Een grijze priester in een kleine plattelandsparochie - "een pastoor van Ars" - en het christendom zoals het door paus Johannes Paulus II beleefd werd, bewerkten de laatste stap: in mijn 56ste levensjaar ontving ik uit de hand van die priester na 35 jaar weer voor de eerste keer het eucharistisch Sacrament. De smaak van de Hostie plaatste mij terug in de wereld van mijn kinderjaren, en de seconden stonden stil. De dag van mijn eerste communie werd tegenwoordige tijd, de tijd verzonk in de zee van de eeuwigheid. Ik dankte mijn gestorven ouders voor mijn opvoeding en vroeg hun vergiffenis voor de hoogmoed van mijn jeugd en het verdriet dat ik hun door deze zonde had gedaan. Het geheim van de genade is ondoorgrondelijk, maar zij wordt aangeboden aan allen die God zoeken.«

Toch bleef de crisis in de Kerk, die wezenlijk een geloofscrisis is, niet voor Thürkauf verborgen. In vele voordrachten geselde hij het »wetenschapsgeloof van de theologen«, die alleen aannemen wat zich wetenschappelijk laat bewijzen. En zo moest ook deze katholiek, zoals zovele anderen voor hem ervaren, dat vandaag de Kerk vooral leed bezorgt aan hen, die haar liefhebben.

Het was in het jaar 1986, in de weekna die onzalige godsdienstbijeenkomst in Assisi (op 27 oktober), waartoe de paus had uitgenodigd, dat Max Thürkauf en zijn vrouw, met wie hij sedert 1970 gelukkig getrouwd was en die hem wezenlijk - door haar gebed, zoals hij altijd placht te benadrukken - tot het christelijk geloof terughielp, de Priesterbroederschap St. Pius X nader leerde kennen. Voor iedere, maar heel bijzonder voor deze nu volgende levensfase van Thürkauf geldt: »Wat hij deed, deed hij helemaal!« Kon hij in het begin onze stevige kritiek op die Assisi-geest (en daarmee op de paus) niet begrijpen, dan erkende hij toch zeer snel, dat de godsdienstvrijheid en het oecumenisme, zoals zij door de ambtsdragers begrepen en gepraktiseerd werden, diametraal staan tegenover het wezen van het christendom en een verval van het geloof in de godheid van Jezus Christus en een ontkenning van het uniek-zijn van de Katholieke Kerk als weg tot het heil ten gevolge moeten hebben.

Persoonlijk denk ik graag terug aan de vele vruchtbare gesprekken in de priorij St. Theresia of in zijn huurwoning hoog boven de Rijn in Bazel. Uitgerust met een wakkere geest en begiftigd met een sterke kerkelijke gezindheid, nam hij deel aan het werk van mgr. Marcel Lefebvre. Wie de waarheid zoekt, d.w.z. wie haar liefheeft, die vindt haar ook. Deze liefde voor de waarheid (II Th. 2, 10) bracht Max Thürkauf tot de H. Mis in haar oude eerbiedwaardige vorm, die hij van dan af zo dikwijls mogelijk bijwoonde; deed hem inzien welke centrale betekenis het ambtspriesterschap toekomt voor een ware vernieuwing van de Kerk, en dat de instandhouding van het katholieke geloof en een echte vernieuwing van de Kerk zonder geloofsgetrouwe bisschoppen en priesters niet mogelijk is. Bij ieder bezoek stelde ik zijn levendige interesse in ons werk vast, informeerde hij naar het seminarie en naar de uitbreiding van de Priesterbroederschap in de hele wereld. En bij ieder afscheid, na ieder telefoongesprek placht hij te zeggen: »God behoede u en de Priesterbroederschap.« Voor haar, die voor hem helemaal een werk van de Kerk was, leefde, bad en offerde hij, samen met en aan de zijde van zijn vrouw. Onvergetelijk bleef voor hem de persoonlijke ontmoeting met mgr. Lefebvre op 29 juli 1990 in Delémont, wiens persoonlijkheid hem diep trof. »We hebben in de ogen van een heilige gekeken«, heeft hij daarna vaak herhaald. Het strekt prof. Thürkauf zeker tot eer, dat ook voor Monseigneur deze ontmoeting onvergetelijk bleef, zoals deze mij nog kort voor zijn dood zei.

Naast de nederigheid en bescheidenheid was het de docilitas, de leergierig-

heid, die bij Max Thürkauf de meeste indruk op mij maakte. De H. Thomas van Aquino definieert deze deugd, die tot de hoofddeugd van voorzichtigheid behoort, met »dispositio ad veritatem«, de bereidheid, de geschiktheid om de waarheid aan te nemen. Zich kennis toe te eigenen is geen bijzondere prestatie. Maar tot de ware-goddelijke-wijsheid te geraken, vereist die kinderlijke bereidwilligheid, zelfs de liefde tot de waarheid. Daar kennis opblaast (I. Kor. 8, 1), is deze deugd bij geleerde wetenschappers zelden te vinden en nog zeldzamer bij de (hedendaagse) theologen. Dat maakte hem geloofwaardig en overtuigend.

3. Het getuigenis voor de waarheid

Daar de waarheid geen abstract iets is, volstaat (zoals prof. Thürkauf vaak zei) de vraag van Pilatus »Wat is waarheid?« (Joh. 18, 38) niet. De vraag kan slechts luiden: »Wie is Waarheid?« Christus heeft zelf het antwoord gegeven: »Ik ben de Waarheid« (Joh. 14, 6). In het volgende vers geeft Hij aan, waarin deze waarheid bestaat. »Niemand komt tot de Vader dan door Mij.« Voor deze waarheid zal de »Geest van waarheid« (Joh. 15, 26) getuigenis afleggen, getuigenis van Jezus Christus, en ook de leerlingen van Christus zijn tot deze getuigenis opgeroepen (tezelfder plaatse).

Het is dus een wezenlijk kenteken van het ware christendom, van de Katholieke Kerk en van de echte christen, getuigenis af te leggen voor de waarheid. Waar De Waarheid (Jezus Christus) verduisterd, uitgehold of genivelleerd wordt, is met zekerheid niet de H. Geest aan het werk, maar de vader van de leugen, hetzij in licht- of in theologengestalte (vgl. II Kor. 11, 14). Dus moet iedere echte professor belijder worden, of op z'n Grieks: martelaar. Wie zich werkelijk slechts aan de waarheid verbonden weet, aan de gehele waarheid, Jezus Christus, wordt belijder, getuige van de waarheid. Daarmee kan men geen geld verdienen en geen carrière maken. Dat heeft Max Thürkauf als zelden iemand, aan den lijve ervaren. Niet titel, prijs of succes maakt de echte confessor uit, maar het geloof in Christus en de trouw in het vasthouden aan de waarheid. Deze getuigenis kan bloedig zijn of onbloedig. Altijd echter wordt zijn echtheid bewezen in het lijden. Een merkwaardig detail heeft mij buitengewoon getroffen: Het allerlaatste geschrift, dat Max Thürkauf publiceerde - een klein geschrift dat de titel draagt »Liefde - Onmacht van de Almachtige« -, handelt over het leed en over de liefde van God, die er in begint te stralen.

In zijn allerlaatste levensfase werd prof. Thürkauf tot deze loutering door het lijden waardig gekeurd. Op 2 november 1992, na het bijwonen van de H. Mis stortte hij in, getroffen door een beroerte. Eenzijdig verlamd, maar tot de dood toe in het volledige bezit van zijn geestelijke krachten, leed hij veertien maanden ontzettend tot in de »donkere nacht van de geest«. Zijn lijden heeft hij tot het einde toe heel bewust voor de H. Kerk opgeofferd, om aan te vullen, »wat nog aan de lijdensmaat van Christus ontbreekt« (Kol. 1, 24). In een bovennatuurlijke rust en waardigheid heeft hij op 26 december, feest van de eerste bloedgetuige van de jonge christenheid, de H. Stefanus, om 15.00 uur, het stervensuur van Onze Heer Jezus Christus, zijn aardse leven uitgeademd. Treffend werden bij gelegenheid van zijn begrafenis de woorden uit het Boek der Wijsheid geciteerd:

"De zielen van de rechtvaardigen echter zijn in Gods hand, en geen kwelling kan hen nog beroeren.

Weliswaar scheen het in de ogen van de dwazen alsof zij gestorven waren, en als een onheil werd hun einde ingeschat, hun scheiden van ons als ondergang; zij echter zijn in vrede;

Want als zij naar de mening der mensen gestraft werden, dan was toch hun hoop vol van onsterfelijkheid, en na geringe tuchtiging beleven zij veel goeds; want God heeft hen beproefd en vond hen Hem waardig.

Als goud in de oven heeft Hij hen beproefd en als een vol offer aangenomen. Zij stralen op ten tijde van het Laatste Oordeel en lijken op vonken, die door de stoppelvelden oplaaien. (Wijsh. 3, 1-7).

pater Niklaus Pfluger

uit: Mitteilungsblatt nr. 182, febr. 1994.

AUTONOOM HUIS VAN NEDERLAND

Gerwen: **Eerw. Heer J. WEGNER en Eerw. Heer R. SCHMITT**
St. Clemenskerk
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen Tel. 040 / 83 45 05
Fax 040 / 83 45 55

Op zondag 11.30 uur H.Mis, 18.30 uur Lof.
Maandag en donderdag 18.30 uur H. Mis; dinsdag, woensdag, vrijdag en zaterdag:inlichtingen 040 / 83 45 05; eerste vrijdag van de maand van 16 tot 18.30 uur uitstelling van het Allerheiligste, 17.45 uur rozenhoedje, 18.30 uur H. Mis.
Op feestdagen: inlichtingen 040 / 83 45 05.
Biechtgelegenheid: vóór en na de H. Mis; tijdens de uitstelling van het Allerheiligste.

Maastricht: **Kapel H. Theresia van Lisieux** (Bredestraat 2)
Op zondag 8.30 uur Gezongen H. Mis; eerste zaterdag van de maand 18.30 uur H. Mis, daarna H. Uur.
Op feestdagen meestal 19 uur H. Mis: inlichtingen 040 / 83 45 05.
Biechtgelegenheid:vóór de H.Mis en op aanvraag.

Den Haag: **Kapel O.L.V. van de Rozenkrans** (kerkboot); Calandkade, tegenover nr. 160, 2521 AA Den Haag Tel. 070 / 389 65 60
Op zondag 10.30 uur Gezongen H. Mis.
Eerste vrijdag van de maand 19 uur H. Mis met aansluitend H. Uur; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis (Priesterzaterdag), daarna uitstelling v.h. Allerheiligste en aanbidding tot 16 uur.
Op feestdagen: inlichtingen 040 / 83 45 05 (Gerwen).
Biechtgelegenheid: zondags vóór en na de H. Mis; anders telkens ca. een half uur voor de H. Mis.

Nijmegen: **Maria-kapel** (Berg en Dalseweg 208)
Op zondag 16.30 uur Gezongen H. Mis; eerste zaterdag van de maand 11 uur H. Mis, daarna uitstelling v.h. Allerheiligste.
Voor nadere gegevens bel 080 / 23 74 86
Biechtgelegenheid: telkens vóór en na de H. Mis.

Lijst met alle priorijen van de Priesterbroederschap St. Pius X (of met die van een bepaald land) verkrijgbaar St. Clemens Priorij in Gerwen, of bij de Christus Koning Priorij in Brussel.

AUTONOOM HUIS VAN BELGIE EN LUXEMBURG

Brussel: **E.H.Ph. FRANÇOIS en E.H.P. de MAILLARD**
Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel Tel. 02 / 512 09 44
Fax 02 / 511 83 37
Zond. 8.00 uur H. Mis, 10.30 uur Hoogmis; 17.30 uurVespers en Lof.
Door de week 7.15 uur en 18.30 uur H. Mis, op zaterdag 8.00uur
Donderdag:Heilig uur van 19.15 tot 20.15 uur.

R.K. basisschool (franstalig) **"Notre-Dame de la Sainte-Espérance"** (Ecole primaire)
inlichtingen bij de Christus Koning Priorij (zie hierboven)

Antwerpen: **E. H. J. VERLINDEN en E. H. J. GERARD**
Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen Tel. 03 / 233 04 49
Op zond. 9.00 uur Hoogmis;Maandag t/m vrijdag: 18.30 uur H. Mis; zaterdag 11.00 uur; door de week uitstelling van het Allerheiligste van 17.00 uur tot 18.15 uur;rozenhoedje om 17.45 uur; op zond.17.00 uur rozenhoedje voor het uitgesteld Sacrament
Biechtgelegenheid: Zaterdag van 16.00 tot 17.00 uur, anders op afspraak.

Gent: Sint-Amanduskapel, Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. 03 / 233 04 49
Op zon- en feestdagen 11.30 uur Gezongen H. Mis.
Biechtgelegenheid: voor en na de H. Mis.

Namen: Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10, 5000 Namur. Tel. 02 / 512 09 44
Zon- en feestdagen 10.30 uur Gezongen H. Mis (wijzigingen mogelijk).

Luik: H.Juliana Kapel, Rue Mathieu Laensberg 20, Luik
Op zondag H.Mis 10.30 uur of 17.00 uur.
Inlichtingen bij de priorij Antwerpen Tel. 03/ 233 04 49

Quiévrain: Carmel du Sacré-Coeur Tel. 065 / 45 79 22
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Aalmoezenier: Eerw. Heer Bruno RAVILLY Tel. 065 / 45 81 65
Op zond. 10.15 uur H. Mis.Door de week 8.00 uur H. Mis, zat.7.40 uur.

LUXEMBURG: Inlichtingen voor de uren van de H. Missen bij (02) / 512 09 44 of (352) 46 21 19.

De ziel raakt in ademnood
als zij niet genoeg bidt, rust,
nadenkt over God.

Zij mag niet doodgaan.

Schrijft u dus nu al in voor de

RETRAITE VOOR DAMES
23-28 mei a.s.

BOEKEN:

MIJN OFFER MET JEZUS, (voor kinderen), Biblica, Brugge. 1963. *f* 2

GOD MIJN VADER, Een eerste godsdienstboek, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine,Marquain 1987, 120 bladz. *f* 15

GOD HEEFT MIJ GEROEPEN, Handleiding voor Biecht en Communie, door pater Raphaël Niessner OSB, Hovine, Marquain, 1985, 120 bladz. *f* 15

CATECHISMUS ten gebruike van al de bisdommen van België, Mechelen 1954, heruitgave 1987. *f* 5

NEDERLANDSE CATECHISMUS, voor het bisdom 's Hertogenbosch, 1948, heruitgave 1984. *f* 12,50

DE GROOTHEDEN VAN DE H. AARTSENGEL MICHAEL, Meditaties ter ere van de hemelse prins der engelen, door N. Ricci; Lanaken 1986. 224 bldz. *f* 18

VASTENTIJD, door prelaat Robert Mäder, Nuenen, 1988, 48 bldz. *f* 2

AMBT EN PERSOON VAN SIMON PETRUS, predicatie door pater Franz Schmidberger, Nuenen, 1988, 26 bldz. *f* 2

DE H. MIS, een miskende schat, door de H. Leonardus van Porto Mauritio, Goirle 1989, 36 bladz. *f* 4

KORTE SAMENVATTING VAN DE VOORSCHRIFTEN VOOR HET CHRISTELIJK LEVEN, door kard. Mercier, 1912, herdruk Goirle 1989, 24 bladz. *f* 3

LEIDRAAD VOOR DE BIECHT, voor volwassenen, Goirle 1989, 34 bladz. *f* 6

DE TIJDBOMMEN VAN HET TWEEDE VATICAANS CONCILIE, door Pater F. Schmidberger, Goirle, 1990, 30 bladz. *f* 4

ECÔNE, PRIESTERS VOOR MORGEN, videocassette, 45 min. VHS, Ecône 1986 *f* 80

Alle boeken en de videocassette verkrijgbaar bij: Stichting St. Jozef, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen (Nederland). De prijzen zijn excl. verzendingskosten.

Het berouw van Koning David

Aan Koning David.

Een Requiem voor de Trots

Hooggeëerde koning, Dichter en Musicus!

In de meest uiteenlopende opzichten bent u bekend bij de mensen: nu eens met de citer, dan weer met de slinger voor Goliath, nu eens met de scepter op de troon, dan weer in de grot van En-Gedi, terwijl u de mantel van Saul doorsnijdt.

De jongens waarderen vooral uw strijd met Goliath en uw avonturen als vurig en grootmoedig bendehoofd. De liturgie herinnert zich u vooral als voorvader van Christus.

De Bijbel toont de veelvoudige eigenschappen van uw persoonlijkheid: dichter en musicus; voortreffelijk officier; vooruitziende koning, verwikkeld - niet altijd gelukkig - in vrouwengeschiedenissen en intriges met daaruitvolgende familietragedie; en ondanks dat alles vriend van God, dank zij de diepe vroomheid, die u altijd uw kleinheid tegenover God voor ogen hield.

Deze laatstgenoemde eigenschap is mij heel bijzonder sympathiek, en ik ben gelukkig als ik haar tegenkom, bijvoorbeeld in de korte psalm 131, die u gecomponeerd hebt.

U zegt in deze psalm: "Heer, mijn hart is niet trots." Ik probeer gelijke tred te houden met u, geëerde koning, maar ik moet me er helaas mee tevreden stellen te bidden: Heer, ik wens, dat mijn hart niet trots wordt!

Dat is te weinig voor een bisschop, zult u zeggen. Ik weet het, maar gelooft u mij, ik heb nu al honderd maal geprobeerd, mijn trots ter aarde te bestellen. ik heb mij ingebeeld, haar met een schitterend "Requiescat" twee meter in de grond begraven te hebben. Ik bespeurde dat de kritiek mij nog altijd even onaangenaam was, hoe de lofspraken me bevielen en dat mij nog altijd iets gelegen was aan het oordeel van anderen over mij. Als me een compliment gemaakt wordt, zou ik me eigenlijk met de kleine ezel moeten vergelijken, die Jezus op Palmzondag heeft gedragen. En dus zeg ik tegen mezelf: "Als het ezeltje, toen het 't applaus van de menigte hoorde, trots geworden was en begonnen had, zich als een primadonna naar rechts en links te buigen, hoeveel vrolijkheid zou het opgeroepen hebben! Dus, sla niet een dergelijk figuur!

Als er kritiek komt, zou ik de houding van broeder Cristoforo bij Manzoni moeten aannemen die, als hij voorwerp van ironie en gelach was, rustig bleef en tot zichzelf zei: Broeder, denk eraan, je bent hier niet terwille van jou!

Dezelfde broeder Cristoforo in een andere samenhang: "Hij trad twee stappen terug, legde de rechterhand op z'n heup, hief de linker met uitgestrekte wijsvinger tegen Don Rodrigo en doorboorde hem met vlammende blik. Zoiets bevalt de christenen van tegenwoordig. Zij verlangen profetisch engagement, luide verklaringen en een bliksemend oog à la Napoleon.

Mij bevalt eerder wat u geschreven hebt, koning David: "Niet hoogmoedig blikken mijn ogen." Ik zou willen dat ik zoals Franciscus van Sales kon zeggen: "Als m'n vijand mij het rechteroog uitkrabt, zou ik hem nog altijd met het linker kunnen toelachen. En als hij ze mij allebei uitkrabt, zou mij nog het hart overblijven, om hem lief te hebben."

Uw toegenegen Albino Luciani

INHOUD

Geachte Lezers,
(pater J. Wegner)
2

De Crisis in de Kerk - Oorzaken - Remedies - deel 5
(mgr. Bernard Fellay;
uit Fideliter nr. 93, mei/juni 1993)
3

Emmaus
(Giovanni Papini;
uit "De Christus")
6

De Heilige Liduina
8

Als Christus niet is verrezen, is uw leven nutteloos
(abbé Jean Marc Rulleau;
uit Controverses nr. 60, april 1993)
9

Is ons leven zinloos?
10. De Hel
(mgr. Fulton Sheen)
10

Een leven voor de waarheid - Professor Max Thürkauf
(pater Niklaus Pfluger;
uit Mitteilungsblatt nr.182, febr. 1994)

Adressen Nederland
14

Boeken / adressen België en Luxemburg
15

Retraite voor Dames
15

Een Requiem voor de Trots
(Albino Luciani;
uit "Ihr ergebener Albino Luciani")
16